

H. Norbertusparochie

NUNSPEET – ELBURG/'T HARDE
GELOOFSGEMEENSCHAP VAN DE H. FRANCISCUS VAN ASSISIË

Agnietennieuws 29

4 februari 2023

Beste mede-parochianen,

In Memoriam Alijda Huijsen-Sanders

Donderdag 2 februari overleed Alijda Johanna Huijsen-Sanders.

Afkomstig uit Nunspeet woonde zij lange tijd samen met haar man aan de Omloop in Elburg. Nadat haar man overleden is, verhuisde ze naar een aanleunwoning van De Voord. Daar leefde ze in alle rust te midden van vele alleenstaanden in haar eigen appartement. In onze geloofsgemeenschap kennen we haar als een trouwe kerkganger. Ze zat altijd rechts in de rij van de 6 weduwen. Vriendelijk als ze was, had ze voor eenieder altijd tijd voor een gesprekje.

Ook na de viering zat ze graag bij de nazit met koffie. Als ouder wordende lotgenoten onder elkaar was dit voor haar een welkome afwisseling van de week. Toen ze minder mobiel werd, wilde ze toch graag aanwezig zijn en daarom werd voor vervoer gezorgd. De corona tijd gaf haar de nodige angst om aanwezig te kunnen zijn. Intussen ging haar gezondheid verder achteruit en zag ze er tegenop om naar de kerk te gaan. Enkele parochianen bezochten haar sindsdien, waar zij erg blij mee was. Vrijdag 27 januari werd zij, op haar verzoek, bezocht door pastoor Ton Huitink die haar de laatste zegeningen gaf.

Moge zij rusten in vrede.

Dinsdag 7 februari is om 13:00 uur de uitvaart in de Sint Franciscuskerk aan de Eperweg 18 te Nunspeet.

Voorafgaand is er van 12:15 tot 12:45 uur in 't Achterom achter de kerk gelegenheid tot condoleren.

Na de dienst zal om 14:30 uur de begrafenis plaatsvinden op de Gemeentelijke Begraafplaats, Oostelijk Rondweg 80 te Elburg.

H. Norbertusparochie

NUNSPEET – ELBURG/'T HARDE
GELOOFSGEMEENSCHAP VAN DE H. FRANCISCUS VAN ASSISIË

Reisverslag 30 januari – 1 februari 2023: Theo van der Sman

Vandaag 30 januari zijn wij van de arme en zeer warme regio Solepura naar het nabij Colombo gelegen Pamunugama gereden, de plaats waar op 31 januari een ontmoeting zullen hebben met 19 personen / gezinnen die een oproep hebben ontvangen om op een particulier adres langs te komen voor een ontmoeting.

Halverwege de reis hebben wij een lunch gehad bij zusters van een instituut voor gehoorgestoorde kinderen in Kuliypitiya. De nieuwbouw van dit instituut werd door onze stichting zeven jaar geleden gebouwd en een daarnaast gelegen schooltje is wat men hier Kindergarten zou noemen, bij ons kinderdagverblijf. De gebouwen zijn in gebruik en ik herinner mij nog goed, hoe er gedanst werd door de beste dansgroepen van Sri Lanka, de Kandy Dansers. Er waren toen 20 personen uit Twente meegegaan om van de opening getuige te zijn. Er krijgen 30 gehoorgestoorde kinderen les waarvan er tien intern wonen. Ik ben het gehele gebouw doorgegaan om eventuele gebreken te noteren. Je kunt in Sri Lanka wel gebouwen neerzetten, maar ze hebben vaak zelf geen geld voor het onderhoud. Het is niet goed om een gebouw neer te zetten en het daarbij te laten. In tegenstelling met Kurunegala, het Lourdes Girls Home waar enkele kleine gebreken aan het licht kwamen, zag het St. Jozef instituut eruit, alsof de oplevering gisteren plaatsvond. Het wordt geheel gerund door zusters, de congregatie heeft zich internationaal geschoold in de begeleiding van gehoorgestoorde kinderen. Ze begeleiden de jongeren soms ook naar hun ouders of familie tijdens vrije dagen of vakantie, Het verkeer in Sri Lanka houdt geen rekening met doven, een oversteekplaats geeft alleen maar garanties, als je er aan weerszijden een agent naast plaatst. Het aantal verkeersdoden ligt gigantisch hoog. Wat heb ik een respect voor deze zusters, die met zoveel geduld en liefde jongeren begeleiden, om nog maar van hun familie te zwijgen, velen gaan hier moeizaam met mensen met een handicap om en is acceptatie ver te zoeken. Ze begeleiden jongeren ook naar een baan en soms zelfs in hun relaties. Na een groet aan al de kinderen (in uniform) en aansluitend een lunch zijn wij verder gereden. De zusters zouden voor ons bidden voor het vervolg van de reis, geen luxe als je het verkeer in de omgeving van Colombo nog moet trotseren. Met de zusters nog gelachen over het feit, dat zich in de tuin achter het instituut zich tijdens de bouw een giftige slang zich had genesteld. De Boeddhistische bouwers wensten het dier met rust te laten, terwijl dove kinderen nog eerder slachtoffer kunnen worden dan een ander. Ik heb toen de bouwers iets ingefluisterd wat hen plotseling op andere gedachten bracht. Er is nooit meer een slang waargenomen.

H. Norbertusparochie

NUNSPEET – ELBURG/'T HARDE
GELOOFSGEMEENSCHAP VAN DE H. FRANCISCUS VAN ASSISIË

De avond valt hier om 18.15 uur in - 18.30 uur is het donker. Wat eten en Arrack deed de ogen - in het huis van vrienden - vroeg sluiten.

De ochtend van de 31e januari zijn we naar het nabijgelegen Pamunugama gereden. Daar zou in het huis van een voormalige schoolmeester de vierde ontmoetingsdag plaatsvinden. Vanuit de omgeving kwamen 15 gezinnen / personen op de uitnodiging af, tevens een drietal situaties die erbij kwamen. Toen ik buiten de grote groep zag zitten, viel mijn gezicht op mensen die ik nog nooit had gezien. Er was voldoende tijd om iedereen aandacht te geven, ondertussen waren pakketten met eten aangekomen en er was thee, niemand kwam iets tekort. We hebben in ons bestuur een tandheelkundig professor. Er waren enkele kinderen die aan tandpijn leden. Wij bellen naar een tandarts en desnoods een weekendvervanging, maar zo werkt het hier niet. De mensen hebben überhaupt geen ziekenfonds. De huisarts (familiedokter) mag dan gratis zijn, maar het moment dat deze medicijnen voorschrijft is er tevens een probleem. Omdat een groot deel van de twintig miljoen mensen de voorgeschreven medicatie niet betalen kan, gaat men dus ook niet naar een dokter. Er was een kind bij wie de gewone kiezen niet door konden komen, ze leed heel veel pijn en at slecht. Handig als je dan zo'n bestuurslid hebt, twee van de aanwezige kinderen werden na een telefoontje gelijk doorverwezen en morgen geholpen.

Volgende morgen:

Nog even over de ontmoetingsdag van gisteren en een aantal nieuwe gezichten. Ik wil er als het ware een situatie uithalen, die niet op zichzelf staat, ik moet voor mijn gevoel voorzichtig zijn, ook al is de afstand groot en kent men in Nederland de mensen, de namen, plaatsen etc. niet, je hebt toch te maken met de privésituatie van de bewoners hier, die hoe dan ook recht hebben op waardigheid. Van mijn voorganger van het bestuur wijlen Tamme Smit leerde ik zoveel, voordat ik het van hem overnam. Ga nooit af op de glimlach, je moet er achter proberen te zien, denk na hoe jij je zou voelen als je je nood zou klagen en je verdriet zou tonen bij een blanke uit Europa? Neem nooit de waardigheid van de mensen af en doe nooit beloftes, waarvan je niet zeker weet of je ze na kunt komen. Weet ook, dat de Sri Lankaan ten opzichte van jou geen 'nee' zal zeggen, maar kijk ze goed aan als ze 'ja' zeggen. En ga nooit met gasten kijken naar situaties, zoals niet afgebouwde huizen of krotten, als je er niets aan gaat veranderen. Alleen kun je wel gaan kijken, maar neem dan geen medereisgenoten mee. Ga nooit in zee met één van de 225 ministers die het land heeft. Sri Lanka heeft er dus velen waarvan maar weinigen zich het lot van de armen aantrekken.

De leefomstandigheden, die bij de val van president Rajapaksa aan het licht kwamen, maakten pijnlijk duidelijk, hoe een aantal alleen uit zijn op eigen gewin, en vergeet niet dat de factor status in dit land niet vergelijken is met ons land. Toch wil ik twee situaties uitlichten

Op het gerucht, dat mensen zich zouden verzamelen om weer gezien en beluisterd te worden, sloten zich inderdaad mensen aan, die ik nog nooit had gezien. Ze moesten wel drie uur wachten voordat ze aan de beurt waren. Aan de hand van de gepresenteerde lunch zag ik de wijze zoals een aantal kinderen cake en brood aten, in de verte zag ik hoe ze het verslonden. Het was inmiddels drie uur in de middag en ik voelde hoe mijn geestelijke krachten afnamen. Maar toen kwam een oude vrouw (72 jaar is in Sri Lanka zeer oud), aan tafel met drie kinderen, twee jongens een meisje. De oudste was ongeveer 16 en de jongste schatte ik 8 jaar. Ze zijn door de ouders in de steek gelaten. Oma kan de kinderen niet voldoende voeding geven. Toen ik vroeg, wanneer ze voor het laatst gegeten hadden - buiten onze lunch om - kreeg ik te horen, dat ze maar eenmaal per dag een maaltijd hebben, dat was gisterenavond. Omdat oma met ernstige gezondheidsklachten kampt, voelde ze hoe ze vastliep. We gaan proberen een sponsor voor deze kinderen te verzorgen. Met een nabijgelegen weeshuis voor jongens en het kort daarbij gelegen weeshuis voor meisjes neemt het bestuur contact op, dat deze kinderen welkom zijn. Het staat oma zelf vrij om kinderen daar - ook tijdelijk - onder te brengen. Aardig is om te vermelden, dat wij deze weeshuizen in het verleden (Lourdes Girls Home en het Boy's Home Kurunegala) met Nederlandse giften hebben kunnen bouwen. De tweede situatie heeft wat overeenkomst met de vorige, zichtbare ondervoeding bij de kinderen, sombere gezichten. Het betrof een moeder met drie kinderen, twee jongens en een meisje. De vader was verongelukt in het verkeer, de moeder had werk, een onbehandelde ontsteking aan haar been hadden gemaakt, dat de baas van de fabriek had gezegd, dat ze verder niet meer welkom was. Men heeft geen mogelijkheid tot protest en geen sociale voorzieningen of vangnet. Toen zij zelfdoding wilde doen heeft de oudste zoon dat op het nippertje voorkomen. Ze liet ons een elektriciteitsrekening zien, waar ze niet van afkwam. De elektriciteit zou afgesloten gaan worden. We gaven haar het geld cash in handen (21 duizend Sri Lankaanse Roepies = 54 euro). Ze zou graag een naaimachine willen hebben, deze krijgt ze binnenkort wel, met name, omdat wij meerdere verzoeken om een naaimachine hebben gehad en misschien de aankoop kunnen combineren. Voor deze moeder hebben we een soortgelijke tijdelijke voorziening met de weeshuizen getroffen, indien zij ziek zou zijn of in een ziekenhuis terecht zou komen of erger. Onze aanwezige medicus heeft naar de wonden gekeken, ze fatsoenlijk verbonden en medicatie voorgeschreven en betaald.

Ook voor deze moeder met kinderen gaan we zien, wat we kunnen doen. Bij een volgend werkbezoek - waarschijnlijk in oktober- hoop ik hen opnieuw te treffen om een uitzicht te bieden.

Afsluitend:

Jezus voelde zich in het bijzonder aangetrokken door armen, gemarginaliseerden en de lijdenden. Regelmatig heb ik het voorrecht daar iets over te mogen vertellen, met name denk ik aan de preken, alhoewel ik het woord 'overweging' als betiteling altijd mooier heb gevonden. Wat lees ik in het Evangelie, waar herken ik het in het alledaagse leven en wat kan ik ermee, of misschien mooier, wat wordt er van mij verwacht? De Blijde Boodschap heeft elke dag zo zijn actualiteit, alles is met een diepere bedoeling opgetekend in de Heilige Schrift. Soms kan een predicatie mij emotioneel diep raken, hetgeen ook luisteraars wel eens opmerken. Veelal gaat het dan om Evangelieën over bijvoorbeeld de arme Lazarus aan de stadspoort en zij die Kyrie Elyson riepen, als de schaduw van de Lieve Heer op hen viel, als bedelaars langs de weg van het leven zich uitgeput en hoopvol tot Onze Lieve Heer richten. Dan zie ik in mijn gedachten tijdens overwegingen de beelden terug, soms in combinatie met de plaatsen uit het Heilig Land. Het zegt mij iedere keer weer, hoe ieder van ons een eigen verantwoordelijkheid in het leven heeft. En sommigen slaan alleen maar de brug van hier naar daar, en anderen voelen zich gelukkig aangesproken om op eigen wijze over de brug te komen en iets bij te dragen. We staan op het punt om naar een stad in het zuiden af te reizen. Daar vindt een ontmoeting plaats met enkele vrienden en enkele mensen die al langere tijd ondersteuning krijgen. Gaandeweg de gehele reis heb ik ook enkele mensen mogen ontmoeten wiens familieleden het land uit gevlucht zijn, personen die in ons land in een asielprocedure zijn geweest. U begrijpt dat ik hier verder niet op in wil gaan. Ik verheug mij op de weg langs de verschillende dorpjes en steden en het zicht op de azuurblauwe Indische Oceaan. O ja, niet te vergeten, vandaag moet ik nog losse thee kopen, cashewnoten gebrand en ongebrand, wierrookstokjes met de naam Laksmi, dat zijn de beste. Thee is overigens heel goedkoop en het is per pond te koop. Ooit was Sri Lanka een land waar koffieplantages waren. Door een schimmelziekte is dit bijna geheel van het eiland al decennia verdwenen. Gelukkig waren er in een ver verleden ene Lord Lipton en Earl Grey, die hier de theecultuur brachten en de spoorwegen, niet te vergeten. De oude spoorlijnen van ver voor de Tweede Wereldoorlog en dezelfde seinen, zijn nog steeds in gebruik, alsof de Engelsen gisteren hun kolonie verlieten waarna Ceylon, Sri Lanka werd, wat betekent 'Mooi Land'. Dat is het ook, alhoewel.....

Vriendelijke groet vanuit Sri Lanka.

Theo van der Sman